

Kristina Peri Rosi

STANJE IZGNANSTVA

I

Ovde me boli,
ovde, kod domovine.

MAMINO PISMO

Mamino pismo:
„A ako svi odu, kćeri,
šta ćemo da radimo mi, koji ostajemo?“

IV

Sanjala sam da me odvođe odavde
u još gore mesto.

GRČKIM PESIMISTIMA

Najbolje je ne rađati se,
ali u slučaju rođenja,
najbolje je ne biti izgnan.

VIII

Od putnika imamo
nerazumnu geografiju
ono može biti let
– progonjena ptica –
gubimo ono što dobijamo
a dobijeno
izgubljeno je u letu.

IX

Od zemlje do zemlje
izgnanstvo
je slepa
reka.

Tumaraju ulicama
još nisu novi jezik
naučili
pišu pisma
koja ne šalju
godina dana
čini im se
kao mnogo vremena.

X

Upravo
umorna
sita
iznurena
razdražena
tužna

svim mestima ovoga sveta.

XI

Jedna kuća
jedna slika
jedna stolica
jedna lampa
jedan šimšir
zvuk mora
izgubljeni,

jednako su teški kao mamino odsustvo.

XII

Na toliko kilometara razdaljine
niko ne može da ostane veran.
Ni drvo koje smo posadili
ni napuštena knjiga,
ni pas,
koji živi u drugoj kući.

STANJE IZGNANSTVA

veoma brzo tako daleko prilično loše
uvek

teškoća reči besna dugo
čudno stranac šta još drvo
samo gledam drugačije

sve
bilo bi ljudskije

XIV

Nijedna reč nikada
nijedan govor
– ni Frojd, ni Marti –
nisu uspeli da zadrže ruku
spravu
mučitelja.
Ali kada jedna reč ispisana
na margini na stranici na zidu
pomaže da ublaži bol mučenog,
književnost ima smisla.

NEĆE STIĆI DO REKE

Krv neće stići do reke
ako reka promeni mesto
a plave ptice
– plave kao tvoja senka
žene na ogledalu –
pevaju s druge strane reke
zbunjujući žandare.

XVI

A kad bi stigla
kad bi krv stigla do reke
ptice bi poletele
crvena riba
prolivena krv
plava ptica
talasi kao oči razrogačene.

IZGNANSTVO

Take your hands
nauči me da kažem
na tamnom jeziku
jedne engleske ptice.
Ja sam ga gledala u oči
ali ništa nisam videla.

XXII

Onaj starac koji je prao sudove
u jednoj kafeteriji Sen-Žermena
a noću prelazio Senu
da bi se popeo do svoje sobe
na osmom spratu
bez lifta bez kupatila
bez sanitarnih uređaja
bio je urugvajski matematičar
koji nikada nije želeo da putuje u Evropu.

XXIII

I dođe novinar ne znam odakle
da nas pita šta je za nas izgnanstvo.
Ne znam odakle je bio novinar,
ipak sam ga primila
Soba je bila vlažna bila je hladna
već dva dana ništa nismo jeli
samo hleb i voda
pisma su donosila rđave vesti s Druge strane
„Šta je za vas izgnanstvo?” reče mi
i ponudi cigaretom
Ne odgovaram na pisma da ne kompromitujem familiju,
„Pedru su iskopali oči
pre nego što sa ga ubili od batina, pre toga,
samo malo pre toga”
„Voleo bih da mi kažete šta je izgnanstvo za vas”
„Alisiju su pet puta silovali
a posle su je bacili psima”
Dobro izdresirani,
psi vojske
snažne životinje
jedu svakog dana,
svakog dana se pare
sa lepim devojkaama sa lepim ženama,
pas nije kriv
znate,
to su jaki psi,
psi vojske,
jedu svakog dana,
ne oskudevaju ženama za parenje
„Šta je za vas izgnanstvo?”
Verovatno će vam za članak dati novac
mi već danima ne jedemo
„Moral je na visini, družo, moral je netaknut”
slomljenih prstiju, moral je i dalje na visini, družo,
sestra je nestala, moral je na visini, družo,
od pre dva dana samo moral i jedemo,
od visine, družo,
„Recite mi šta je izgnanstvo, za vas”

Izgnanstvo je kada se jede moral, družo.

XXIV

Naša osveta je ljubav, Veronik,
rekoh ti one noći na Pon-dez-Aru,
ruke su nam se tresle od hladnoće
– hladnoća, ljubav –
poželeti vrelu belu kafu koja neće koštati
pet franaka
dok smo tražile gde ćemo
najzad prenoćiti
a da ne privučemo plavce
a ti si cedila i samo dno
sam opušak
poslednje cigarete u paklici.
Svakako da će naša osveta biti ljubav
to što i dalje možemo voleti
moći da se voli, uprkos svemu
uprkos ako bez gde kako kada
ali pre toga, kunem ti se – reče mi Veronik –
volela bih
mnogo bih volela
da pošaljem u materinu nekoliko zlotvora,
naravno, bezbolno,
jer ja sam ipak kulturna i civilizovana,
te ljubav samo s prezervativom vodim.

(Sa španskog prevela **Silvija Monros-Stojaković**)